

som voro snälla mot mig, men att vara elak mot dem, som misshandlade mig eller föraktade mig, så som sköterskan nyss gjort. Denna hämndlystnad blef sedan orsaken till mina olyckor.

Vi kommo snart fram till slottet, där Jakobs och Johannas mormor bodde. Man lämnade mig vid porten, där jag som en väl uppfostrad åsna stannade utan att ens beta af gräset bredvid sandgången. Jakob kom genast tillbaka, dragande med sig sin mormor.

»Kom skall mormor få se, huru snäll hon är och hur mycket hon tycker om mig!»

»Ja, låt oss taga denna märkvärdiga åsna i betraktande», sade mormodern, samt gick intill mig, klappade mig, drog mig i öronen och satte handen för min mun, utan att jag gjorde minsta min att vilja bita henne eller att gå min väg.

»Men hon ser verkligen snäll ut», sade mormodern; »hvarför sade Emilie då, att hon såg elak ut?»

»Ja», utropade Jakob, »är det icke sant, mormor, att hon är snäll och att vi få lof att behålla henne?»

»Men, min kära lilla gosse», sade mormodern, »huru skola vi kunna behålla henne, då hon icke är vår. Vi måste återlämna henne till hennes ägare.»

»Men mormor», sade Jakob, »hon har icke någon ägare.»

»Ja, mormor», sade lilla Johanna, som sade efter allt, hvad hennes bror sade, »hon har icke någon ägare.»

»Men det är ju icke möjligt», sade mormodern, »har hon ingen ägare?»